

**Свети Преподобни
САВА СТОРОЖЕВСКИ.
Житије**

3. децембра

19. јануара

17. јула

10. августа

по јулијанском календару

СТЫЙ САВВА

СТОРОЖЕВС.
КІЙ.

Ученик светог Сергија
Радонешког, и велики
чудотворац. По смрти
јављао се многим као
жив, час поучавајући,
час карајући, а час и
исцељујући. Прешао из
овог живота у бољи
1407. године.

Преподобни отац наш
Сава од ране младости
своје заволе Христа и
омрзну свет, и отишавши
к преподобном Сергију
прими од њега монашки
постриг. У монашком ан-
гелском чину он се добро
подвизаваше, јер желећи
добити од Господа небес-
ка блага он угађаше Богу
постом, бдењем, молит-
вама, смиреноумљем и
свима осталим врлинама.

При томе он доживе многа искушења од демона, али их помоћу Божјом победи и зацари се над страстима. Затим, по савету свога учитеља великога Сергија он оде из обитељи Свете Тројице и настани се у пустом месту на гори званој Сторожи, крај извора реке Москве, близу Звенигорода, на педесет врста од царског

града Москве. Ту преподобни Сава стаде монаховати у потпуно усамљеничком молитвеном тиховању, трпећи хладноћу и жегу. Међутим, то не потраја дуго. Глас о његовим подвизима и светом животу брзо се пронесе, и к њему почеше са разних страна долазити монаси и мирјани са молбом да живе поред њега и да их он руководи у

духовном животу. Све њих преподобни отац прима-ше с љубављу, и биваше им пример смирености и монашког трудољубља: сам он захватао је у реци воду, и на својим леђима носио на високу гору, и радио друге потребне по-слове. Тиме је желео да научи братију да се не лење и да не губе дане своје у беспосличењу, које је измишљач свакога зла.

После тога христољубиви кнез Георгије Димитријевич даде преподобном оцу Сави потребна средства, да на том месту подигне храм у част чесног и славног Рождества Пречисте Богоматере. Преподобни подиже на молбу кнеза храм, и устроји манастир чудесан и велики, монасима на душеспасоносно живљење у њему. И блажени Сава беше добри

пастир Христовог стада у овој обитељи, напасујући своје стадо на духовним пашњацима и утврђујући их у многим врлинама. Доживевши добру старост, преподобни отац Сава мало оболе. Онда сазва братију и даде им многе поуке из Божанскога Писма: да чувају чистоту душе и тела, да имају љубави међу собом,

да украшују себе смире-
ношћу, и да непрестано
пребивају у посту и мо-
литви. – После тога пре-
подобни им постави за
игумана једног од својих
ученика, и свој братији
заповеди да буду послуш-
ни и покорни игуману.
Најзад, давши свима мир
и последњи целив, бла-
жени Сава у добром испо-
ведању предаде душу своју
у руке Божије, у трећи

дан месеца децембра.
Вест о престављењу све-
тог угодника брзо се
разнесе по околини, и
околни житељи, и сви
христољубиви грађани
Звенигорода, кнезови, бо-
љари и прост народ, с
великом љубављу слего-
ше се на погреб, носећи
са собом своје болеснике.
Извршивши над покој-
ником надгробно појање,

сахранише га чесно у подигнутој од њега цркви Пресвете Богородице. Чесне мошти преподобнога Саве и до данашњега дана точе многа и разна исцељења свима који им с вером приступају, у славу Христа Бога нашег, који чини чудеса преко угодника Својих и по представљењу њиховом. Господу нашем слава, сада и

увек и кроза све векове.
Амин.

КАЗИВАЊЕ О ЧУДЕСИМА ПРЕПОДОБНОГА

Након много година по престављењу светога Саве, игуман његове обитељи Дионисије једне ноћи, обавивши уобичајено правило, леже да отпочине

од труда. У сну њему се јави чесни монах, благолик и украшен седином, и рече му: Дионисије, намалај моју икону. – Дионисије га упита: Ко си ти, оче, и како ти је име? – Благолики старац одговори: Ја сам Сава, оснивач овога места. Пробудивши се из сна Дионисије призва неког старца, по имену Авакума, који беше

један од ученика преподобнога Саве, и упита га: Какав је изгледао по лицу блажени Сава? – Авакум исприча игуману какав је изгледао његов ава и учитељ и каквог је раста био. – Тада му игуман рече: Управо такав ми се јави преподобни Сава ове ноћи, и нареди ми да га изобразим на икони. И Дионисије брзо изради икону преподобнога Саве,

пошто сам беше иконопи-
сац. И од тога времена
нарочито стадоше се зби-
вати многа чудеса и ис-
цељења на гробу препо-
добнога Саве.

У обитељ преподобнога
Саве доведоше бесомуч-
ника коме беше име Јуда.
За време молебна свето-
ме Сави, бесомучни по-
вика: Тешко мени, ја го-
рим! – А када га упита-
ше због чега тако силно

викну, он рече: Ја видех благоликог старца. Он стајаше на гробу преподобнога Саве, држаше крст и осени ме њиме: из крста изиђе велики пламен и свега ме опали. Ето, због тога повиках, и тим пламеном прогнан би од мене нечисти дух.

Једном монаси обитељи светога Саве узропташе на свога игумана Дионисија. И упутише велико-

ме кнезу Јовану лажну доставу против њега. Кнез поверова њиховој клевети и нареди да игуман одмах дође к њему. Тада игуману, који беше у великој невољи, јави се ноћу у сну Сава блажени и рече: Што си брижан, брате? Иди к великоме кнезу и смело говори; не сумњај, и Господ ће бити с тобом и помоћи ће ти. –

Угодник Божји јави се такође и некима од роптача, и рече им: Ради тога ли се ви повукосте из света, да у роптању вршите подвиг монашког живовања свог? Ви ропћете, а игуман се са сузама моли за вас. И ко ће однети победу: ваше ли роптање, или молитва оца вашег? – Када игуман и братија предстадоше самодржцу и изјаснише се на суду

суочени, тада роптачи бише посрамљени, а игуман се с чешћу врати у манастир.

Један од монаха обитељи преподобнога Саве дуго и тешко боловаше од очију, тако да ни најмање није могао гледати у светлост. Но једнога дана он дође гробу светог Саве, паде на колена и са сузама мољаше исцељење. И своје болесне

очи стаде отирати покривачем што беше на кивоту светог угодника. Угледавши то, други монах који је ту стајао, поче га грдити: Исцељење добити нећеш, само ћеш прашином очи своје још више позледити. – Међутим монах што са вером припаде ка гробу светога Саве, доби исцељење, а монах који га је грдио, изненада би поражен слепилом, и

чу глас који му говораше:
Што си тражио, нашао
си, да би се на твоме при-
меру и други научили, да
се не потсмевају и не хуле
чудеса која бивају од
угодника Божјег. – Тада
ослепљени са великим
страхом и ридањем паде
пред гроб преподобнога
Саве и мољаше опроштај,
који и доби, али не одмах
него после многих моли-
тава, суза и покајања.

Једне ноћи дођоше лопови у манастир светога Саве са намером да покраду цркву Пречисте Богородице. Но када се они прикучише к прозору што је над гробом преподобнога, одједанпут се пред њима испречи огромна гора, на коју они ни на који начин не могаху узићи. Њих спопаде страх и трепет, и они отидоше празних руку. – Ово

касније сами ти лопови
испричаше када с по-
кајањем дођоше у ма-
настир; и они остало
време живота свога про-
ведоше у покајању.

Потом у обитељ препо-
добнога Саве дође неки
бојарин, Иван Ртишчев,
носећи на одру болесног
сина свог Георгија, који
од велике слабости није
већ могао ни говорити.
Монаси одржаше моле-

бан за оздрављење Геор-
гија, па налише мана-
стирског кваса у уста бо-
леснику. И болесник од-
мах проговори, прихвати
се хлеба са трпезе мо-
нашке, и постаде здрав.
Силно обрадован исце-
љењем сина, родитељ
његов узнесе велику бла-
годарност Богу и Његовом
угоднику светоме Сави, и
рече к преподобноме као
к живоме: Преподобни

оче! код своје куће имам много робова и робиња који пате од разних болести. Верујем, ако ти усхтеднеш, можеш и њих исцелити. – Измоливши од игумана кваса, бојарин се заједно са исцељеним сином врати кући својој. И нареди да му доведу једну од његових робиња, по имену Ирину, која беше глува и слепа: нали јој у уши манастирског

кваса и помаза јој њиме
слепе очи. И тог часа
Ирина прочу ушима и
јасно прогледа очима. И
сви се запрепашћени див-
љаху величини Божјој.
Онда бојарин дозвоа јед-
нога од својих робова, Ар-
темија, који седам година
бејаше глув: нали му у
уши од истога кваса, и он
одмах доби исцељење.
После тога доведоше сле-
пу девицу Кикилију; и

она помазана тим квасом
прогледа. Но сва ова чу-
деса чињаше не квас не-
го молитве преподобнога
Саве, и велика вера боја-
рина Ивана. Након из-
весног времена разболе
се и сам бојарин Иван.
Употребивши исти лек, и
он доби исцељење.

Игуман обитељи препо-
добнога Саве Сторожев-
скога, Мисаил, тешко се
разболе, и, изгубивши

сваку наду на оздрав-
љење, беше на смрти.
Једном црквењак оби-
тељи, Гурије, иђаше да
звони за јутрење. Када
пролажаше поред цркве-
них врата, њега срете бла-
голики старац и стаде га
распитивати: Како је са
здрављем ваш игуман? –
Гурије му исприча о ње-
говој болести. Тада благо-
лики старац рече: Иди и
кажи игуману, да призове

у помоћ Пресвету Бого-
родицу и оснивача ове
обитељи старца Саву, па
ће оздравити. А ти, бра-
те, отвори ми врата да
уђем у цркву. – Гурија
обузе нека сумња и не
хте да отвори врата пре
звона, нити се усуди за-
питати старца, ко је и от-
куда је. Но појављени
старац, не говорећи више
ни речи, оде к црквеним
вратима: врата се одмах

сама отворише, и старац
уђе у цркву. Гурије се
онда у страху врати у ке-
лију и стаде прекоравати
свога помоћника: Зашто
синоћ ниси закључао
црквена врата? Ето, овог
часа видех непознатог чо-
века где уђе у цркву кроз
отворена врата. – Међу-
тим помоћник са за-
клетвом тврђаше да је
синоћ чврсто закључао
црквена врата. Тада они

упалише свеће, похиташе
у цркву, и нађоше врата
добро затворена и закључана,
као што их је помоћник
Гуријев синоћ најсигурније
закључао био. По завршетку
пак јутрења Гурије исприча
братији све што виде и чу. И
сви једногласно закључише
да је старац који се јавио,
био сам свети Сава. Чувши
о томе, игуман Мисаил
нареди да га но-

се на гроб преподобнога.
Тамо се он усрдно по-
моли за своје исцељење,
и потпуно оздрави мо-
литвама Пресвете Бого-
родице и преподобнога
Саве.

И друга многа чудеса
и исцељења биваху од
гроба угодника Божјег. И
сада бивају онима који
са вером приступају, бла-
годаћу Божјом, а на мо-
литве Пресвете Богороди-

це и преподобнога Саве.
Њега и ми молимо, да он
и наше душевне и телес-
не болести исцели својим
топлим посредовањем код
Христа Господа Бога на-
шег, коме слава вавек.
Амин.

Тропарь, гласъ ѿ:

Пусты́ни ꙗ́вилꙋ ꙗ́ко до́брое
прозвѣ́нїе, прѣ́бне: ѿ ю́но-
сти бо ꙗ́звѣ́ннꙋ ꙗ́ко чѣ́сто
житїѣ, дꙋхѣ́вномꙋ твоѣмꙋ оꙋ-
чѣ́телю послѣ́дꙋ, ꙗ́ко тогѡ
оꙋчѣ́нїемꙋ оꙋмꙋ кꙋ нѣ́нымꙋ
вперѣ́вꙋ, ꙗ́ко ста́дꙋ твоѣмꙋ пре-
мꙋдрꙋ наставни́кꙋ показáлꙋ
ꙗ́ко. Тѣ́мꙋ ꙗ́ко Хрѣ́стоꙋ, ꙗ́ко
пресвѣ́тла ꙗ́ко свѣ́тѣ́льни́ка,
чꙋ́десы ѿбогатѣ́: Слáво, Ѿ́тче

нѧшѸ, молѧ ꙗ҃стїѧ душѧмѸ
нѧшымѸ.

Конда́къ, гла́съ Ѣ:

ПѧннмѸ желѧнїемѸ распалѧв-
сѧ, стрѧсти плѡтскїѧ воз-
держѧнїемѸ ѿтрѧсъ, вѣтвен-
нагѡ свѣта незаходѧмое свѣ-
тѧло ꙗ҃вилсѧ ѣсѧ, чѸдесѸ лѸчѧ-
мн всѣхѸ просвѣщѧеши, при-
текающнхѸ кѸ рацѣ моцѧѧ

твoѣхъ, Ѣвво прѣне, Ѡче
нашъ.

Велнчанїе.

 бѣжѣмъ тѣ, прѣне Ѡче
нашъ Ѣвво, ѡ чтѣмъ сѣю
пѣмѣ твoѣ, настѣвнче мо-
наховъ ѡ собесѣднче ѡггловъ.

Библиографија

1. Свети преподобни Сава Сторожевски.

URL:

<https://priateljboziji.com/%D1%81%D0%B2%D0%B5%D1%82%D0%B8-%D0%BF%D1%80%D0%B5%D0%BF%D0%BE%D0%B4%D0%BE%D0%B1%D0%BD%D0%B8-%D1%81%D0%B0%D0%B2%D0%B0-%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B6%D0%B5%D0%B2%D1%81%D0%BA%D0%B8-2/>

